

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/357/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6612215764
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6612215764.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Nagypálovej a sudcov JUDr. Renáty Deákovej a Mgr. Dušana Ďuriana v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, za ktorú koná doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., advokát a konateľ, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, IČO: 00 166 073, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 10C/126/2012-125 zo dňa 28. 07. 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa voči žalovanej domáhal vyčíslenú náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej okresným súdom v exekučnom konaní tvrdeným nesprávnym úradným postupom, t.j. zamietnutím žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonnej lehoty. Súčasne zamietol aj návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva žalobcu na zákonného sudcu a na nestranný súd zo dňa 23. 07. 2014. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení rozsudku k výroku o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania, ktorým sa žalobca domáhal prerušenia konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43NcC/370/2012 pre porušenie práva žalobcu na zákonného sudcu a na nestranný súd, okresný súd uviedol, že v skutočnosti uvádzaných žalobcom nevidel dôvod na prerušenie konania, či už podľa § 109 ods. 1 písm. b) zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) alebo § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. Nepovažujúc za takýto dôvod ani sťažnosť žalobcu spojenú s návrhom na odklad vykonateľnosti (a to ani v prípade, ak ju žalobca skutočne podal na ústavný súd) okresný súd zdôraznil, že už raz návrh na prerušenie konania z identických dôvodov (uvedených v podaní zo dňa 12. 12. 2013) zamietol, a to uznesením č. k. 10C/126/2012-56 zo dňa 19. 12. 2013, ktoré potvrdil aj Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 15Co/199/2014-78 zo dňa 30. 04. 2014.

Okresný súd v priebehu konania spojil osem vecí rovnakých účastníkov na spoločné konanie, ktoré ďalej viedol pod sp. zn. 10C/126/2012. Okresný súd vykonal dokazovanie pripojenými exekučnými spismi týkajúcimi sa jednotlivých spojených konaní a zistil, že všetky exekučné konania začali do 31. 05. 2010, pričom exekučným titulom bol vo všetkých prípadoch rozhodcovský rozsudok. Vo všetkých exekučných konaniach súd vyzval oprávneného (priamo alebo prostredníctvom súdneho exekútora) na predloženie

príslušnej zmluvy o úvere s poukazom na to, že exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok a uvedené je potrebné na posúdenie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia. Zdôraznil, že vo všetkých exekučných konaniach žalobcom namietané priesťahy spôsobil sám žalobca, nakoľko súd čakal na predloženie požadovanej zmluvy o úvere. Exekučné konanie vedené pod č. k. 14Er/811/2009 začalo dňa 18. 07. 2009, súdny exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 26. 08. 2009. Exekučný súd výzvou zo dňa 10. 09. 2009 vyzval rozhodcovský súd a výzvou zo dňa 14. 10. 2009 oprávneného prostredníctvom súdneho exekútora na predloženie úverovej zmluvy za účelom rozhodnutia o žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Požadovaná zmluva nebola súdu predložená ani po opätovných výzvach. Súdu nebola zmluva predložená ani do právoplatného skončenia konania. Exekučné konanie vedené pod č. k. 14Er/893/2009 začalo dňa 12. 08. 2009, súdny exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 25. 09. 2009. Exekučný súd výzvou zo dňa 29. 09. 2009 vyzval oprávneného prostredníctvom súdneho exekútora na predloženie úverovej zmluvy za účelom rozhodnutia o žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Požadovaná zmluva nebola súdu predložená ani po opätovných výzvach. Súdu nebola zmluva predložená ani do právoplatného skončenia konania. Exekučné konanie vedené pod č. k. 5Er/736/2010 začalo dňa 13. 05. 2010, súdny exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 16. 07. 2010. Exekučný súd výzvou zo dňa 25. 10. 2010 vyzval oprávneného prostredníctvom súdneho exekútora na predloženie úverovej zmluvy za účelom rozhodnutia o žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Požadovaná zmluva bola súdu predložená až 30. 11. 2010. Exekučné konanie vedené pod č. k. 14Er/971/2009 začalo dňa 09. 09. 2009, súdny exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 15. 10. 2009. Exekučný súd výzvou zo dňa 16. 10. 2009 vyzval oprávneného prostredníctvom súdneho exekútora na predloženie úverovej zmluvy za účelom rozhodnutia o žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Požadovaná zmluva nebola súdu predložená ani po opätovných výzvach. Súdu nebola zmluva predložená ani do právoplatného skončenia konania. Exekučné konanie vedené pod č. k. 5Er/1070/2009 začalo dňa 15. 10. 2009, súdny exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 02. 11. 2009. Exekučný súd výzvou zo dňa 20. 05. 2009 vyzval rozhodcovský súd a výzvou zo dňa 09. 12. 2009 vyzval oprávneného prostredníctvom súdneho exekútora na predloženie úverovej zmluvy za účelom rozhodnutia o žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Požadovaná zmluva bola súdu predložená až 18. 12. 2009 po opätovných výzvach. Exekučné konanie vedené pod č. k. 8Er/869/2009 začalo dňa 05. 08. 2009, súdny exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 16. 09. 2009. Exekučný súd výzvou zo dňa 06. 11. 2009 vyzval oprávneného prostredníctvom súdneho exekútora na predloženie úverovej zmluvy za účelom rozhodnutia o žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Požadovaná zmluva bola súdu predložená až 25. 01. 2010. Exekučné konanie vedené pod č. k. 5Er/892/2009 začalo dňa 09. 08. 2009, súdny exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 25. 09. 2009. Exekučný súd výzvou zo dňa 06. 11. 2009 vyzval oprávneného prostredníctvom súdneho exekútora na predloženie úverovej zmluvy za účelom rozhodnutia o žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Požadovaná zmluva nebola predložená. Exekučné konanie vedené pod č. k. 5Er/1131/2009 začalo dňa 01. 11. 2009, súdny exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 23. 11. 2009. Exekučný súd výzvou zo dňa 09. 12. 2009 vyzval oprávneného prostredníctvom súdneho exekútora na predloženie úverovej zmluvy za účelom rozhodnutia o žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Požadovaná zmluva bola súdu predložená až 13. 12. 2010 po opätovných výzvach. Okresný súd konštatoval, že v každej exekučnej veci, od ktorej odvodzoval žalobca svoj nárok, súd žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia zamietol. Obdobie od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do zamietnutia tejto žiadosti bolo potrebné na preskúmanie formálnej a materiálnej vykonateľnosti žalobcom predloženého exekučného titulu z hľadiska ustanovení na ochranu spotrebiteľa. V zmysle judikatúry Ústavného súdu SR skúmal, či v tom ktorom konkrétnom prípade bolo porušené právo žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa zložitosti veci, správania účastníka konania a postupu súdu. Lehotu 15 dní na vydanie poverenia podľa § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok, ďalej aj „EP“) označil za procesnú a zákonnú, zámerom ktorej bolo zefektívnenie exekučného konania a snaha dosiahnuť, aby poverenie na vykonanie exekúcie nebolo zdržiavané nečinnosťou exekučného súdu. Za jej prekročenie Exekučný poriadok neuvádza žiadnu sankciu, preto je potrebné ju považovať za poriadkovú. Pre konštatovanie zbytočných priesťahov v postupe súdu nestačí len prekročenie 15 dňovej lehoty, ale dôležité sú aj ďalšie relevantné okolnosti prípadu, ako je správanie oprávneného, súdneho exekútora a ich súčinnosť. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že pri postupe

exekučného súdu nedošlo k prietahom v konaní, a preto nebol preukázaný žalobcom tvrdý nesprávny úradný postup exekučného súdu ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu. Svoje rozhodnutie oprel o ustanovenia § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a), § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 9 ods. 1, ods. 2, § 15 ods. 1, § 17 ods. 1 až ods. 3 a § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, o §§ 41 ods. 2 písm. d), 44 ods. 1, 2 Exekučného poriadku; o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti rozsudku okresného súdu podal žalobca včas odvolanie. Navrhol rozsudok okresného súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Žalobca riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v neprítomnosti žalobcu. Ďalej poukázal na to, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie bolo potrebné z konania vylúčiť, aj s ohľadom na prax iných súdov. Za týchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pri rozpore s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrassburgu neobstojí, žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorého výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Žalobca podal proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu vo veci samej nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu, osobitne mária jeho možnosť konať pred súdom. Žalobca taktiež uviedol, že trval na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, nemal sa možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovanej, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Súd rozhodol bez toho, aby umožnil žalobcovi s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Žalobca ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť, a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Okresný súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia dôvodu určil sám. Zdôraznil presvedčenie o porušení jeho práva v exekučnom konaní na rozhodnutie v zákonnej lehote a vyjadril nepochopenie nad postupom okresného súdu, ktorý nekonštatoval porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, hoci zistil nedodržanie príslušnej zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu. Napadnutý rozsudok označil za nepreskúmateľný, pretože sa vôbec nezaoberala uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu určenom ustanovením § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Zo spisu okresného súdu vyplýva, že žalobca sa žalobou voči žalovanej domáhal vyčíslenej náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej okresným súdom ako exekučným súdom v exekučnom konaní tvrdým nesprávnym úradným postupom, t.j. zamietnutím žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonnej lehoty; žalobca navrhol vykonať dokazovanie len konkrétnymi exekučnými spismi okresného súdu. Priamo v žalobe vzniesol žalobca námietku zaujatosti všetkých sudcov okresného súdu, o ktorej riadne rozhodol nadriadený súd tak, že zákonného sudcu z pojednávania a rozhodovania prejednávanej veci nevylúčil. Okresný súd doručil žalobu žalobcu žalovanej na vyjadrenie. Obidvom účastníkom konania doručil písomné poučenie účastníka konania okrem iného aj podľa § 120 ods. 4 O. s. p.; vyjadrenie žalovanej k návrhu riadne doručil žalobcovi prostredníctvom pošty. Po spojení vecí vedených na okresnom súde Lučenec pod

sp. zn. 10C/126/2012, 10C/149/2012, 10C/125/2012, 10C/122/2012, 10C/120/2012, 10C/147/2012, 10C/116/2012, a 5C/115/2012 na spoločné konanie uznesením č. k. 10C/126/2012-22 z 05. 09. 2013, nariadil okresný súd na prejednanie veci samej pojednávajúcej, na ktoré riadne a včas predvolal právneho zástupcu žalobcu a zástupcu žalovanej; pred pojednávaním nariadeným na deň 18. 12. 2013 doručil žalobca okresnému súdu návrh na zrušenie nariadeného pojednávania a návrh na prerušenie konania do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o jeho sťažnosti proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43NcC/370/2012. Návrh na prerušenie konania zamietol Okresný súd Lučenec uznesením č. k. 10C/126/2012-56 zo dňa 19. 12. 2013. Jeho rozhodnutie bolo potvrdené Krajským súdom v Banskej Bystrici uznesením č. k. 15Co/199/2014-78 zo dňa 30. 04. 2014. Napriek tomu žalobca opätovne pred novým termínom pojednávania (dňa 28. 07. 2014) doručil ďalší návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z tých istých dôvodov, že podal sťažnosť Ústavnému súdu Slovenskej republiky proti rozhodnutiu Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43NcC/370/2012; okresný súd žiadosť žalobcu o zrušenie nariadeného pojednávania nevyhovel a uznesením vyhláseným do zápisnice nariadil pojednávanie v neprítomnosti účastníkov konania; následne vykonal dokazovanie pripojenými exekučnými spismi, vyhlásil dokazovanie za skončené a verejne vyhlásil napadnutý rozsudok. K spisu okresného súdu sú pripojené v napadnutom rozsudku uvedené konkrétne exekučné spisy alebo fotokópie exekučných spisov ohľadne exekučných konaní, v ktorých mala byť žalobcovi podľa návrhu nesprávnym úradným postupom exekučného súdu spôsobená tvrdená škoda.

Odvolať žalobcu nie je dôvodné.

Odvolačný súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom okresného súdu a udáva, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu, osvojuje si dôvody napadnutého rozsudku okresného súdu a v zmysle § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. na ne v celom rozsahu poukazuje. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a reagujúc na odvolacie dôvody žalobcu odvolací súd udáva, že okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil. Záver okresného súdu o nenaplnení predpokladov zodpovednosti žalovanej za škodu považuje aj odvolací súd v celom rozsahu za správny, pretože žalobca nepreukázal tvrdený nesprávny úradný postup exekučného súdu v spornom exekučnom konaní. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu viazaný (§ 212 ods. 1 O. s. p.), pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O. s. p.).

Odvolačná námietka žalobcu, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca nie je dôvodná. Tvrdenie o vylúčení zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci založil žalobca na argumente, že tento je sudcom rovnakého súdu, ktorý mu ako exekučný súd svojim nesprávnym úradným postupom mal spôsobiť uplatnenú škodu. Súdna prax dospela k ustálenému záveru, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (pozri napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Nc/14/2010 zo dňa 31.05.2010); dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia žalobcu svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovanej za majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu (pozri napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/201/2013 zo dňa 19.06.2013, sp. zn. 3Cdo/102/2013 zo dňa 11.03.2013 alebo sp. zn. 3Cdo/202/2013 zo dňa 12.09.2013, rovnako aj uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo/727/2011 zo dňa 27.04.2012). O žalobcom vznesenej námietke zaujatosti zákonného sudcu riadne rozhodol nadriadený súd s tým, že zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci nevylúčil; zo spisu okresného súdu súčasne vyplýva, že uznesenie nadriadeného súdu bolo účastníkom riadne doručené. Iné (nové) dôvody zaujatosti zákonného sudcu žalobca v odvolaní neuviedol.

Odvolačná námietka žalobcu, že mu okresný súd uskutočnením pojednávania v jeho neprítomnosti a vykonaním dokazovania exekučným spisom v jeho neprítomnosti, odňal možnosť konať pred súdom a porušil jeho právo na kontradiktórne konanie, tiež nie je dôvodná. Zo spisu vyplýva, že predvolanie na pojednávanie doručil okresný súd právnomu zástupcovi žalobcu riadne prostredníctvom pošty a včas s poskytnutím 5-dňovej zákonnej lehoty na prípravu na pojednávanie. Žalobca žiadal o zrušenie pojednávania v podstate z dôvodu, že zákonný sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci, iný dôvod na odročenie pojednávania neuviedol. O námietke zaujatosti sudcov okresného súdu vznesenej žalobcom nadriadený súd riadne rozhodol; nesúhlas žalobcu s rozhodnutím nadriadeného súdu nie je dôležitým dôvodom na odročenie pojednávania, pretože žalobcovi zostáva zachovaný odvolací dôvod spočívajúci v tvrdení, že rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p.

v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O. s. p.). Na vykonanie pojednávania v neprítomnosti riadne a včas predvolaného žalobcu boli podľa odvolacieho súdu splnené zákonné podmienky (§ 101 ods. 2 O. s. p.). Postupom okresného súdu v súlade so zákonom nemôže dôjsť k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom. Navyše zo spisu okresného súdu vyplýva, že žalobcovi bolo riadne doručené aj vyjadrenie žalovanej k návrhu. K odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom nedošlo ani v rámci dokazovania. Okresný súd síce vykonal dokazovanie na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov, toto však pozostávalo len s oboznámením sa s písomnosťami zo spisu vrátane exekučných spisov a fotokópií exekučných spisov, ktoré ako dôkaz navrhol vykonať samotný žalobca priamo v žalobe s tým, že žalobca bol účastníkom uvedených exekučných konaní a teda obsah exekučných spisov z hľadiska tvrdených skutočností o dobe od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia exekučného súdu o jej zamietnutí mu bol nepochybne známy. Iné dokazovanie okresný súd nevykonal. K odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom nedošlo ani postupom okresného súdu, ktorý opätovne zamietol žalobcom podaný návrh na prerušenie konania, pretože o obsahovo úplne totožnom návrhu na prerušenie konania okresný súd už rozhodol dňa 19. 12. 2013 jeho zamietnutím, ktoré potvrdil aj Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 15Co/199/2014-78 zo dňa 30. 04. 2014; preto i keď tu bol dôvod na zastavenie konania o opätovne podanom návrhu na prerušenie konania pre prekážku právoplatne rozhodnutej veci, táto skutočnosť nemá za následok nesprávne rozhodnutie okresného súdu vo veci samej (§ 212 ods. 3 O. s. p.), a preto na ňu odvolací súd neprihliadal.

Žalobca v odvolaní spochybnil záver okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, keď trval na porušení svojho práva na rozhodnutie v zákonnej lehote. Odvolací súd v plnom rozsahu súhlasí aj so záverom okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ako jedného z predpokladov zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Ťažisko argumentácie žalobcu o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu spočívalo v tvrdení, že k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu došlo po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty.

Žalobca v žalobe uvádza, že v exekučnom konaní vedenom podľa procesných pravidiel platných v dobe od 01. 02. 2002 do 31. 05. 2010 Exekučný poriadok nerobil rozdiel medzi exekučnými titulmi, preto exekučný súd mal zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti bez ohľadu na to, či exekučným titulom, pre ktorý sa exekúcia navrhovala vykonať, bolo rozhodnutie všeobecného súdu, rozhodnutie rozhodcovského súdu alebo exekučným titulom bola napr. notárska zápisnica. V exekučných konaniach vedených podľa procesných pravidiel účinných od 01. 06. 2010 do 31. 05. 2011 sa robil rozdiel medzi exekučnými titulmi. Povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti nebola založená iba vo vzťahu k notárskym zápisniciam a vykonateľným rozhodnutiam rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených, avšak žalobca disponuje exekučnými titulmi vo forme rozhodcovských rozsudkov, na ktoré sa výnimka podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku o lehote na rozhodnutie nevzťahovala. Len v období od 01. 06. 2011 už 15 dňová lehota na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatila v prípade, ak bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok.

Tento názor žalobcu nie je celkom správny. Zákon č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej „Zákon o rozhodcovskom konaní“) nadobudol účinnosť 01. 07. 2002. V § 35 Zákon o rozhodcovskom konaní ustanovuje, že doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu.

Exekučný poriadok v znení účinnom od 01. 02. 2002 do 31. 08. 2005 za exekučné tituly v § 41 ods. 1, 2 označoval: vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok, ale aj iné vykonateľné rozhodnutia, schválené zmiery, platobné výmery, výkazy nedoplatkov a dohody, ktorých súdnu exekúciu pripúšťa zákon. Exekúciu bolo možné vykonať už aj na základe notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok, a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba, povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila. Aj keď rozhodcovský rozsudok ust. § 41 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.02.2002 výslovne za exekučný titul neoznačoval, od 01. 07. 2002 bolo možné viesť exekúciu aj na základe rozhodcovského rozsudku ako „na podklade iného vykonateľného rozhodnutia“, keďže zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní priznával rozhodcovskému rozsudku s účinnosťou od 01. 07. 2002 rovnaké účinky ako právoplatnému rozsudku súdu. V období od 01. 07. 2002 do 31. 05. 2010 bolo povinnosťou exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ak titulom bol rozhodcovský rozsudok v lehote 15 dní od doručenia tejto žiadosti, pretože až s účinnosťou od 01. 06. 2010 bola v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zakotvená výnimka,

že lehota 15 dní na poverenie exekútora na vykonanie exekúcie neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d).

Exekučný poriadok s účinnosťou od 01. 09. 2005 v § 41 ods. 2 písm. c) za exekučné tituly označuje notárske zápisnice a v písm. d) vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmirov nimi schválených. Pod pojmom „vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmirov nimi schválených“ je potrebné rozumieť aj rozhodcovský rozsudok. Novela Exekučného poriadku uskutočnená zák. č. 102/2011 Z. z. účinná od 01. 06. 2011 podľa dôvodovej správy k tomuto zákonu vložením slov „rozhodcovských súdov a“ do § 41 ods. 2 písm. d) iba odstraňuje rozporný výklad § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, či pod vykonateľnými rozhodnutiami rozhodcovských komisií sa rozumejú aj rozhodcovské rozsudky. Z toho vyplýva záver, že rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom od 01.07.2002; v období od 01. 07. 2002 do 31. 05. 2010 mal exekučný súd o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ak bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok a mienil vydať poverenie, rozhodnúť do 15 dní od doručenia žiadosti, ale v období od 01. 06. 2010 naďalej, pokiaľ chcel žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vyhovieť, už nebol viazaný lehotou 15 dní podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Súdna prax sa ustálila na závere, že lehota 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (pozri napr. uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 605/2012 zo dňa 14. 12. 2012, sp. zn. II. ÚS 520/2012 zo dňa 10. 07. 2013, sp. zn. II. ÚS 248/2013 zo dňa 25. 04. 2013 alebo sp. zn. II. ÚS 112/2013 zo dňa 13. 02. 2013).

Odvolací súd v plnom rozsahu súhlasí aj so záverom okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ako jedného z predpokladov zodpovednosti odporcu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Súdna prax sa ustálila na závere, že lehota pätnásť dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (pozri napríklad uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS/605/2012 zo dňa 14.12.2012, sp. zn. II.ÚS/520/2012 zo dňa 10.07.2013, sp. zn. II.ÚS/248/2013 zo dňa 25.04.2013 alebo sp. zn. II.ÚS/112/2013 zo dňa 13.02.2013). Z pripojených exekučných spisov je zistiteľné, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci sp. zn. 14Er/811/2009 (povinný Peter Lorinčík) bola exekučnému súdu doručená dňa 26. 08. 2009 a exekučný súd ju zamietol uznesením z 25. 01. 2010; vo veci sp. zn. 14Er/893/2009 (povinný Rudolf Ridzoň) bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená 25.09.2009 a okresný súd ju zamietol uznesením zo dňa 26. 01. 2010; vo veci sp. zn. 5Er/736/2010 (povinná Silvia Berkyová) bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená 16. 07. 2010 a okresný súd ju zamietol uznesením zo dňa 02. 03. 2011; vo veci sp. zn. 14Er/971/2009 (povinný Peter Pročko) bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená 15. 10. 2009 a okresný súd ju zamietol uznesením zo dňa 27. 01. 2010; vo veci sp. zn. 5Er/1070/2009 (povinná Mária Végesiová) bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená 04. 11. 2009 a okresný súd ju zamietol uznesením zo dňa 02. 03. 2011; vo veci sp. zn. 5Er/869/2009 (povinná Ružena Oláhová) bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená 16. 09. 2009 a okresný súd ju zamietol uznesením zo dňa 07. 04. 2010; vo veci sp. zn. 5Er/892/2009 (povinný Vincent Botoš) bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená 25. 09. 2009 a okresný súd ju zamietol uznesením zo dňa 04. 04. 2010; vo veci sp. zn. 5Er/1131/2009 (povinná Magdaléna Radičová) bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená 23. 11. 2009 a okresný súd ju zamietol uznesením zo dňa 08. 03. 2011; uvedený postup a obdobie nemožno považovať za nesprávny úradný postup (prietahy v konaní) a je plne odôvodnený potrebou skúmania formálnej a materiálnej vykonateľnosti predložených exekučných titulov. Odvolací súd uvádza, že vzhľadom na množstvo exekučných konaní, ktoré navrhovateľ iniciuje pred okresným súdom, je ústavne akceptovateľná aj relatívne dlhšia lehota nevyhnutne potrebná na vykonanie tejto činnosti (pozri napríklad uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS/606/2012 zo dňa 14.12.2012 alebo sp. zn. II.ÚS/245/2013 zo dňa 25.04.2013). Okresný súd dospel aj k správnejmu záveru, že ak nebol preukázaný prvý základný predpoklad vzniku škody a to žalobcom tvrdený nesprávny úradný postup, nebolo potrebné skúmať existenciu ďalších predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu a náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle žaloby žalobcu. Žalobca v konaní nepreukázal jeden z kumulatívnych obligatórnych predpokladov zodpovednosti žalovanej za

škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (t.j. nesprávny úradný postup exekučného súdu), preto v súlade so zásadou hospodárnosti konania nebolo potrebné sa v odôvodnení rozsudku osobitne zaoberať nepriznaním uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy. Táto skutočnosť preto v žiadnom prípade nespôsobuje žalobcom tvrdenú nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil a to vrátane závislého výroku o trovách konania, ktorý bol tiež vecne správny a odôvodnený plným úspechom žalovanej v konaní, ktorá však žiadne trovy konania nežiadala nahraďiť.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Žalovaná bola v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešná a vzniklo jej voči plne neúspešnému žalobcovi právo na náhradu trov konania. Keďže však žalovaná neurobila žiadny návrh na rozhodnutie o trovách odvolacieho konania a ani jej žiadne nevyplývajú zo spisu, odvolací súd jej náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi nepriznal.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3: 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.